

PERSBERICHT

7 november 2016

Verslag aan het federale parlement: Taxatie volgens tekenen en indiciën

In zijn verslag aan het federale parlement onderzoekt het Rekenhof hoe de fiscus belastingplichtigen taxeert op basis van zgn. “tekenen en indiciën” van welstand die doen vermoeden dat de belastingaangifte niet correct is. De resultaten van de indiciaire controleacties zijn veeleer bescheiden. Het Rekenhof beveelt aan de resultaten en de opportuniteit van de jaarlijkse controleacties te evalueren en de informatiedoorstroming tussen de verschillende fiscale administraties te verbeteren.

Als de fiscus aanwijzingen (“tekenen en indiciën”) heeft dat iemands werkelijk vermogen en levensstijl hoger zijn dan blijkt uit zijn belastingaangifte, kan hij een wettelijk vermoeden inroepen dat die voortkomen uit niet aangegeven belastbare inkomsten. Het is dan aan de belastingplichtige om dat te weerleggen aan de hand van concrete en controleerbare gegevens.

Het Rekenhof heeft onderzocht hoe de belastingdossiers voor zo’n “indiciaire controle” worden geselecteerd, hoe de indiciaire taxaties worden uitgevoerd en of de resultaten ervan worden geëvalueerd.

Waar vroeger het gebruik van de tekenen en indiciën nog grotendeels werd overgelaten aan de appreciatie van de lokale belastingcontroleurs, selecteert nu de centrale administratie de dossiers aan de hand van een uitgebreide risicoanalyse met risicoprofielen. Deze risicoprofielen worden steeds verfijnd door zoveel mogelijk nieuwe informatiebronnen aan te boren en een beroep te doen op de expertise van diensthoofden van lokale controlediensten. De informatiedoorstroming en –uitwisseling tussen de diverse fiscale administraties moet echter worden verbeterd, in het bijzonder op het vlak van onroerendgoedtransacties, schenkingen en erfenissen.

Sinds 2015 worden de indiciaire dossiers ingedeeld in drie prioriteitscategorieën (zeer hoog – hoog – normaal). Als de lokale controlediensten dossiers door capaciteitstekorten niet kunnen controleren, moeten ze de dossiers met de laagste prioriteit deselecteren. De redenen van deselectie worden strikt gedefinieerd en het administratief toezicht hierop is afdoende.

Deze eenvormig opgelegde deselectieregels vormen samen met de centrale selectie van de dossiers en de centraal ter beschikking gestelde controlemodellen voor de opmaak van de

indiciare afrekening, een belangrijke waarborg voor de uniforme behandeling van de belastingplichtigen.

De kwaliteitscontrole op de indiciaire taxaties is in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de lokale diensthoofden. Het Rekenhof stelt echter vast dat in de dossiers nagenoeg geen sporen te vinden zijn van een interne controle of kwaliteitscontrole door de hiërarchisch oversten. Vanaf het werkjaar 2016 zou de nieuwe administratieve toepassing “quality control” hieraan tegemoet kunnen komen.

De controlediensten van de Algemene Administratie Fiscaliteit vragen bij de indiciaire controles zelden de opheffing van het bankgeheim. De Bijzondere Belastinginspectie (BBI) daarentegen maakt wel in beperkte mate gebruik van indiciaire aanwijzingen om de opheffing van het bankgeheim te vragen en het eigenlijke fiscale onderzoek op te starten.

Ook de boekingen en bewegingen op de rekening-courant die invloed kunnen hebben op de indiciaire toestand van de bedrijfsleider of zaakvoerder van een vennootschap blijken onvoldoende onderzocht. Het hof beveelt daarom aan de controles personenbelasting en die van de vennootschapsbelasting beter op elkaar af te stemmen en de wisselwerking ertussen te intensifiëren.

Wat tenslotte de meting en opvolging van de resultaten betreft, merkt het Rekenhof op dat een overzicht van de resultaten van alle indiciaire taxaties ontbreekt. Enkel de resultaten van de jaarlijkse controleacties die de centrale administratie organiseert, worden gemeten en zijn betrouwbaar.

Het onderzoek heeft ook uitgewezen dat een indiciaire controle meestal niet tot een zuiver indiciair resultaat leidt, maar vaak ook andere soorten van belastingopbrengsten genereert.

De opbrengst van de indiciaire controleacties is eerder bescheiden. Het aantal productieve dossiers blijkt het hoogst te zijn bij de zelfstandigen, maar door overgedragen verliezen is de uiteindelijke belastingopbrengst toch lager dan bij de loontrekkers en de bedrijfsleiders.

Een analyse van de resultaten van de indiciaire taxaties bleek niet beschikbaar te zijn. Het Rekenhof beveelt de administratie dan ook aan die resultaten geregeld en grondig te analyseren om te beoordelen of het opportuun is deze controleacties elk jaar voor elk van de drie categorieën van belastingplichtigen (loontrekkers, zelfstandigen en bedrijfsleiders) te organiseren.

Informatie voor de pers

Het Rekenhof controleert de openbare financiën van de federale Staat, de gemeenschappen, de gewesten en de provincies. Het draagt bij tot de verbetering van het overheidsbeheer door nuttige en betrouwbare informatie die voortvloeit uit een tegensprekelijk onderzoek, toe te zenden aan de parlementaire vergaderingen, aan de beheerders en aan de gecontroleerde diensten. Als collaterale instelling van het parlement werkt het Rekenhof onafhankelijk ten opzichte van de overheden die het controleert.

Het verslag *Taxatie volgens tekenen en indiciën* werd aan het federale parlement bezorgd. Het is, samen met dit persbericht, enkel in elektronische vorm beschikbaar op www.rekenhof.be.